

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА РЕСПУБЛІКИ ТЕХАС (1836–1845 РР.) В КОНТЕКСТІ СИСТЕМИ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН ПЕРШОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ СТ.

Анотація. В сучасній американській історіографії тематика Республіки Техас займає не останнє місце, адже це є питання історичного прецеденту, однією з моделей розширення американських політичних кордонів. Одним із найважливіших, але найменш досліджених питань виявився дипломатичний аспект щодо колишньої мексиканської провінції, що стала незалежною державою. Стаття присвячена міжнародним проблемам існування Республіки Техас, процесу її міжнародного визнання та інкорпорації в систему міжнародних відносин першої половини ХІХ ст.

Вивчаючи дану проблематику, автор також відзначає, що на особливу увагу заслуговують міжнародні і дипломатичні аспекти формування Республіки Техас в контексті існуючої в ХІХ ст. системи міжнародних відносин. Такий підхід дозволяє встановити легітимність Техасу в правових умовах доби, яка визначається ступенем його визнання на світовій арені, самостійністю в прийнятті дипломатичних рішень і відповідністю міжнародній системі. Незважаючи на велику кількість опублікованих документів з репрезентованої тематика в США, у сучасній українській історіографії практично відсутні роботи, присвячені проблемам Техасу періоду його незалежності. Це створює наукову потребу у вивченні даної теми.

Ключові слова: Республіка Техас, дипломатія, Віденська система, доктрина Монро.

Історія Республіки Техас – тема актуальна як в історичному, так і соціальному аспекті. Однойменна організація «Республіка Техас», діяльність якої в 1990-х рр. привела до зіткнень з поліцією і оголошення цього руху терористичним [16], позиціонує себе як правонаступниця державного утворення першої половини ХІХ ст. Соціально-політичні проблеми США на тлі все більш частішої риторики про необхідність перегляду статусу штату Техас вказують на практичну цінність вивчення його ранньої історії і, в першу чергу, періоду державності. На особливу увагу заслуговують міжнародні і дипломатичні аспекти формування Республіки Техас в контексті існуючої на той момент системи міжнародних відносин. Такий підхід дозволяє встановити легітимність Техасу в правових умовах ХІХ ст., яка визначається ступенем його визнання на світовій арені, самостійністю в прийнятті дипломатичних рішень і відповідністю міжнародній системі. Незважаючи на велику кількість опублікованих документів по цій темі в США, в сучасній українській історіографії практично відсутні роботи, присвячені проблемам Техасу періоду його незалежності. Це створює наукову потребу у вивченні даної проблеми.

У період формування громади американських переселенців часів так званої «флібустьєрської колонізації» в 1810-ті рр., Мексика лише вступила в боротьбу за

незалежність, яка переросла у виснажливу десятирічну війну. Іспанія, нездатна розвивати свою провінцію Коауїла-і-Техас, надала її територію під облаштування пуританським переселенцям зі США. У першій половині 1830-х рр. мексиканський уряд на чолі з національним героєм, «Наполеоном Заходу», президентом Санта-Анною, опинився в ситуації, при якій вихідці зі США стали головними земельними розпорядниками в Техасі. При цьому іспаномовне населення провінції в більшості своїй опинилося в статусі найманої робочої сили. Переселенці жили за своїми законами і дотримувалися укладу життя, звичного для Південних Штатів, чужого для Мексики. Не сковане законами США, які забороняли ввезення рабів з Африки і без втручання аболиціонистів, плантаційне рабовласництво Техасу інтенсивно розвивалося, збагачуючи глав сімейств переселенців і додаючи їм політичного авторитету. До середини 1830-х рр. налічувалося 30 тис. англо-американців, на кожного п'ятого вільного поселенця припадав один раб [7, с. 17].

Мексиканці пізно спохватилися і спробували перервати процес відчуження Техасу. Всі заходи, вжиті Мехіко, сприймалися техасцями як посягання на свої свободи. Закон про скасування рабства, прийнятий в 1829 р, і заборона на імміграцію з США, введена в наступному році, призвели до серйозного конфлікту між англо-американськими поселенцями і офіційною владою. «Грінго», як презирливо називали неіспаномовних жителів, підняли заколот. До 1835 р. бойові зіткнення між загонами плантаторів і владою переросли в повноцінну війну. Головна перемога Техаської революції полягала не у військовій силі, а в політичній грамотності повсталых. Бунтівники з перших днів повстання створювали атрибути державності. Протягом короткого часу була розроблена власна конституція, був заснований інститут президентства та створена державна система.

Початковий курс Техасу на можливе приєднання до США був провалений самим Вашингтоном через небажання загострювати внутрішньодержавний конфлікт південних та північних еліт і порушувати ламкий міссурійський компроміс. У середовищі самих техасців також були розбіжності з цього питання. Техаське суспільство розділилося на дві партії. Одна політична сила представляла інтереси плантаторів і доводила необхідність включення республіки до складу США. Натхненником цих ідей був перший і третій президент Республіки Сем Хьюстон (1836–1838; 1841–1844). Інша партія представлялася техаськими радикалами, що відстоювали повну незалежність Техасу. Продержавні ідеї висловлював другий президент Техасу Мірабо Ламар (1838–1841).

Керівники повстання і молодого держави Сем Хьюстон, Мірабо Ламар і інші бачили головну мету виживання Техасу в дипломатичному визнанні та оголошенні про себе на міжнародній арені. Дипломатія Республіки відрізнялася непрофесійністю, на перших порах багато людей її навіть називали дилетантською. Однак, з часом, техаський уряд довів свою дієздатність. Напрями зовнішньої політики Республіки Техас і специфіка її дипломатії були обумовлені необхідністю домогтися міжнародного визнання, що в свою чергу робило б законним існування держави і економічної системи, ігноруючи позицію Мексики. Надалі, саме дипломатична діяльність Техасу надала юридичного ґрунту для анексії з боку США. Існувала ще й економічна причина активної зовнішньої політики молодого держави, тому що її орієнтація на бавовну вимагала сталого зовнішнього ринку збуту, який могли надати європейські країни. Виділяються три напрямки техаської дипломатії: американський, європейський та, окремо, мексиканський [1, с. 169].

Мексиканський напрямок був пов'язаний головним чином з переговорним процесом в 1835 р. Неофіційно відносини були встановлені після підписання Веласського договору в 1836 р. Домовленості констатували перемогу Техаської революції. Мексику змусили визнати незалежність Техасу де-факто. Надалі відносини будувалися на категоричному невизнанні цих угод і супроводжувалися постійними збройними зіткненнями на мексикансько-техаському кордоні.

Позиція європейських держав у «техаському питанні» диктувалася усталеними відносинами з Мексикою, яка вкрай негативно сприймала будь-яку підтримку «бунтівників». З іншого боку, їх політика визначалася пошуками альтернативного джерела бавовни. У відносинах з Європою існували й інші проблеми, такі як визнання держави з республіканським ладом, про що заявив Техас з моменту проголошення своєї незалежності [17].

В Європі періоду розквіту Віденської системи вважалось неприйнятним визнання республіки як форми державного управління. Поява Греції та Бельгії супроводжувалося обов'язковою умовою введення там монархічного ладу. Визнання Липневої революції у Франції в 1830 р. стало можливим тільки після того, як в країні встановили порядок престолонаслідування по династичній лінії герцогів Орлеанських. Визнання Техасу незалежною державою розглядалось консервативними силами як небезпечний для європейського «балансу сил» прецедент. Слід зазначити, що до 1830-х рр. система міжнародних відносин мала правову подвійність. Після проголошення Вашингтоном доктрини Монро в 1823 р. з'явилася підсистема міжнародних відносин, в якій встановлювалася зона інтересів США. Європейським державам довелося миритися з новим порядком речей за часів завершення антиколоніальної боротьби в Латинській Америці. Тому, ті держави, які мали економічну і геополітичну вигоду від визнання Республіки Техас, користувалися цією подвійністю для реалізації своїх інтересів.

Ще однією специфікою Техасу, що ускладнювала дипломатичні відносини з Європою, було проголошення рабовласницької орієнтації техаської економіки. Рабство в новій Республіці стало юридичним поняттям, закріпленим в Конституції. Використання рабів допускалося в будь-якому вигляді на плантаціях і в домашньому господарстві. У 1830-ті рр. в європейських державах йшов процес скасування рабства в колоніях, наприклад, великою популярністю користувалися реформи англійської прем'єр-міністра Джона Грея. Тому встановлення дипломатичних відносин з Техасом мало етичні і моральні проблеми.

Європейські держави по-різному реагували на встановлення дипломатичних відносин з Техасом, відстоюючи в першу чергу пріоритет власних інтересів. За 10 років свого існування техаська влада відправила свої місії з метою укладення політичних договорів і економічних контрактів у Велику Британію, Францію, Бельгію, Нідерланди, Іспанію, Данію та німецькі держави [1, с. 186]. Найбільш продуктивними виявилися переговори з Парижем, що пояснювалося зовнішньополітичними труднощами, з якими зіткнулася Франція в даний період. У вітчизняній історіографії детально вивчена європейська політика Франція часів Липневої монархії, однак, практично не зачіпається її американський аспект. У 1830-х рр. Франція перебувала в стані війни з США через маловідому і майже невивчену дипломатичну кризу 1835–1836 рр. На початку 1836 р. ситуація дійшла до формального оголошення війни Конгресу США і розриву дипломатичних відносин. В основу конфлікту поліг обоюдний зрив умов договору 1831 р. з

проблем грошових виплат і кредитування [2]. Ці події надовго загострили франко-американські відносини. З Мексикою також назрівав конфлікт, який в 1838–1839 рр. переріс в так звану «кондитерську війну» і ряд військово-морських битв. Геополітичні труднощі Франції визначили визнання і встановлення торгових зв'язків з Техасом. Таким чином, в умовах, що склалися, Франція бачила в Техасі своєрідну «третю силу», через яку можна було підтримувати свій вплив в Північній Америці. Техас до того ж розглядався як альтернативний ринок бавовни.

Діалог між двома державами почався в квітні 1838 року, коли в Париж прибув представник Техасу у Франції і Великій Британії Джеймс Пінкні Хендерсон. Офіцер і дипломат-самоучка з Північної Кароліни активно відстоював інтереси Техасу в Європі. По прибуттю до Парижа він надав міністру закордонних справ Франції графу Моле вірчі грамоти і почав активну пропаганду визнання Республіки Техасу [11, с. 1206]. Дж. П. Хендерсон проявив наполегливість у спілкуванні з французькою стороною, він домігся двох зустрічей з графом Моле, крім цього він вів інтенсивне листування з французьким міністерством. З цієї кореспонденції видно, що техаський представник володів ситуацією і знав, як чинити тиск на Липневу монархію.

У переговорах з французами Дж. П. Хендерсон наголошував на болючій для Франції темі. Момент подачі вірчих грамот був підібраний дуже вдало: коли французький флот почав блокаду мексиканських портів. Сам дипломат називав цю ситуацію «найбільш сприятливою для налагодження відносин з Францією» [11, с. 1207]. Наголошувалося вигода Франції від союзу з Техасом – «оплотом опору Мексики і її впливу в регіоні» [10, с. 1208]. Цей аргумент був вагомим, однак, зазнав критики з боку техаського уряду. Міністр закордонних справ Техасу Р. А. Айрон писав повіреному в Парижі, що приєднання до блокадної політики Франції може мати негативні наслідки. Закриття техаських портів, через які Мексика здійснює прорив блокади через контрабанду, може завдати істотної шкоди техаській економіці [12, с. 1217]. Вказувалося, що подібний союз погрожував комерційним зв'язкам з США.

Тривалий обмін дипломатичними листами дав свої результати, і 1 жовтня 1838 граф Моле оголосив Дж. П. Хендерсону, що було прийнято рішення направити з французького посольства у Вашингтоні одного з секретарів для вивчення комерційного потенціалу Техасу [9, с. 1222]. Від його доповіді залежала подальша доля франко-техаських відносин. У Техас був направлений ексцентричний французький дипломат Альфонс Дюбуа, який називав сам себе графом де Саліньї. А. Дюбуа три місяці досліджував ситуацію в Техасі і прийшов до позитивних висновків щодо торгових перспектив цієї держави, що відобразилося в його доповіді [5, с. 186-187]. Це сприяло підписання франко-техаського «Договору про дружбу, навігацію та торгівлю» від 25 вересня 1839 р. Самого ж А. Дюбуа призначили в Техас повіреним у справах, куди він повинен був повернутися в 1840 р. У січні 1841 року був підписаний «Акт про корпорацію Французької комерційної і колоніальної компанії», або «Франко-техаський білл». У договорі йшлося про надання 8 тис. французьким сім'ям території в 3 млн акрів, встановлення там 12 фортів на 20 років. На 12 років вони звільнялися від сплати будь-яких податків і тарифів.

У лютому 1841 р. справа ускладнилася дипломатичним скандалом, в центрі якого опинився А. Дюбуа. Конфлікт, який стався між французьким дипломатом і

його домовласником, отримав назву «свиняча війна». На деякий час це ускладнило відношення між двома державами, але серйозних наслідків не було. У тому ж році в Остіні було відкрито французьке посольство, а Техас відкрив своє власне у Парижі. Дипломатичні і торгівельні відносини підтримувалися аж до анексії в 1846 р. Техас експортував бавовну, тоді як Франція завозила в Техас залізо і промислові товари. Військово-морські сили Франції і Техасу спільно патрулювали Мексиканську затоку, блокуючи мексиканські порти.

Слідом за Францією Республіку Техас визнали Бельгія і Нідерланди. Дипломатичні зв'язки з цими державами були встановлені ще в 1837 р. Активна бельгійська політика пояснювалася тим, що Бельгія проголосила свою незалежність лише в 1830 р. І для неї життєво важливим завданням став пошук ринків збуту і джерел сировини. Дипломатичне листування вказує на деяке загострення відносин між Остіном і Брюсселем в 1842 р., пов'язане з наданням пільг для французьких поселенців в Техасі і відповідним митним підвищенням з боку Бельгії. Дипломатичний агент в Бельгії і Нідерландах і комерційний агент в Великій Британії Джеймс Гамільтон назвав ці заходи «дискримінаційними» і вів тривалі переговори щодо їх скасування [13, с. 1525].

Нідерланди визнали незалежність Техасу після того, як це зробила Бельгія. У 1840 р. велися переговори про підписання торгового договору [14, с. 1531]. 18 вересня 1844 р. був укладений «Договір про дружбу, торгівлю та навігацію» з Нідерландами. Оголошувалася свобода торгівлі між двома державами і їх громадянами. Встановлення дипломатичних відносин характеризувалися початком голландської еміграції в Техас, хоча цей процес був дуже незначним і склав не більше 3% від загального населення Республіки. Техас експортував в Нідерланди бавовну і кукурудзу, звідти отримував текстиль, шоколад, пиво і багато інших готових товарів.

Англо-техаські відносини обмежувалися стійкими зв'язками Лондона з Мехіко з 1824 року і стабільною торгівлею з південними штатами США [3, с. 17]. У 1837 р. Дж. П. Хендерсон, перед своєю місією до Франції, був направлений до Лондона. У Великій Британії наполегливість техаського дипломата не мала результатів, і 27 грудня 1837 року він отримав офіційну відмову. Переговори поновилися в грудні 1839 р., коли техаський комерційний агент Джеймс Гамільтон приїхав до Лондону. В результаті була налагоджена торгівля, відбувся обмін консульськими місіями, Техас заручився британської підтримкою в «мексиканському питанні». У 1845 р. велися повноцінні переговори про визнання Республіки Техас, які припинилися після його входження до складу США.

Проводилися також спроби встановити дипломатичні відносини з Данією. Але Копенгаген не підтримав цих ініціатив. Данія залишилася вірною «Договору про дружбу, торгівлю та навігацію» від 1827 р., підписаним з Мексикою, і розривати його не входило в її інтереси. Переговорний процес завершився введенням спеціальних тарифів на техаську бавовну.

Бавовна виступала головним козирем Техасу в дипломатичному діалозі з німецькими суб'єктами. Вільні міста Ганзи: Бремен, Гамбург, Любек і Франкфурт в 1843 р. передали через техаського повіреного в справах Генрі Денгерфілда своє бажання укласти торгову угоду, яка мала великі перспективи для обох сторін [4, с. 1546]. У відповідь на цю заяву Г. Денгерфілд видав у Франкфурті спеціальний меморандум, де торкнувся проблеми німецької імміграції. Пізніше була створена

урядова організація «Товариство захисту німецьких поселенців в Техасі» [18, с. 1549-1550]. На поселення в Техас запрошувалися 10 тис. сімей на вигідних для них умовах. 20 квітня 1844 року між Ганзой і Техасом був підписаний офіційний договір, який передбачав свободу торгівлі і заохочення німецької імміграції [8, с. 1563-69].

На Американських континентах Техас вів активне зближення з різними учасниками американської регіональної системи. Так, були встановлені зв'язки з республікою Юкатан і Об'єднаними Провінціями Центральної Америки (ОПЦА). Їх об'єднував спільний ворог – Мексика, зі складу якого всі вони вийшли. Республіки Техас і Юкатан в 1841 р. обмінялися дипломатичними місіями. З боку ОПЦА підтримувався формальний контакт до розпаду останньої в 1838 р. У наступні роки Техас продовжив контактувати з учасниками колишньої федерації: Гватемалою, Сальвадором, Гондурасом, Нікарагуа і Коста-Рікою. Гватемала навіть відкрила посольство в Техасі.

Пріоритетом техаської дипломатії були США. Якщо європейський вектор зводився до підписання в основному торгових та, менш часто, політичних угод, які давали можливість Республіці Техас існувати як незалежній державі, то американський напрям полягав у повноцінній військовій допомозі та в економічному співробітництві. Причому «техаське питання» відіграло важливу роль всередині самих США. Існував прямий взаємозв'язок економіки півдня США з Техасом в зв'язку з їхньою рабовласницькою орієнтацією. Техас був єдиною державою в світі, де офіційно на конституційному рівні дозволялося не тільки використання рабів, але і їх експорт, чого не було в його північного сусіда, і чим американські плантатори активно користувалися. Таким чином, Техас виявився у центрі суперечки, що вибухнула в 1840–1850-х рр. між торгово-промисловою елітою Півночі і плантаторами Півдня. Вхідження Техасу до складу США на правах штату порушило паритет в Сенаті і Конгресі та посилювало конфлікт, ставши однією з причин Громадянської війни 1861–1865 рр.

Вашингтон був першим, з ким Техас встановив дипломатичні відносини. Першу техаську місію направили в Новий Орлеан ще при тимчасовому уряді в 1835 р. Делегація складалася з кількох уповноважених осіб, серед яких був знаменитий техаський діяч Стівен Остін. Пізніше ця місія трансформувалася в консульську службу. У 1836 р. президент Техасу Сем Хьюстон відрядив Джона Вудворда як консула в Нью-Йорк. Так само були відкриті представництва у Філадельфії, Бостоні, Балтіморі та інших містах півночі США. За період своєї незалежності Техас розмістив на території США 17 консульських служб у найбільших містах [6, с. 207]. У свою чергу офіційний Вашингтон визнав незалежність Республіки Техас в 1837 р. і відправив свого офіційного представника Луїса Ла Бранча [15, с. 65].

Переговори про приєднання Техасу до США велися з серпня 1837 р. Потім припинилися на час президентства Мірабо Ламара. В 1843 р. ініціатива продовжити переговори надійшла з боку президента США Джона Тейлора. Однак, на наступний рік його проект зазнав краху під час голосування в Сенаті, в черговий раз показавши всю складність питання. З приходом до влади в США Джеймса Полка в 1844 р. посилювалася тенденція до територіальної експансії США. Ініціатива з техаського питання перейшла до плантаторів. Була розроблена обов'язкова

програма приєднання Орегона і Техасу, яка реалізувалася 29 грудня 1845 р. при підписанні закону про приєднання Республіки Техас до США.

Таким чином, існування Республіки Техас було тісно пов'язане з її дипломатичною діяльністю. Техас був продуктом системи міжнародних відносин, що існувала в першій половині XIX ст., та істотно відрізнялася від сучасного стану речей. З точки зору встановленої на той момент правової традиції, існування республіки виправдовувалося подвійністю Віденської системи, яка допускала виключення для Американського регіону в зв'язку з інтересами США та власною субрегіональною доктриною. Головною рисою, яка робила Республіку законним суб'єктом міжнародних відносин, стало її міжнародне визнання. Ряд існуючих на той час держав в Європі та Америці визнали право Техасу на існування, уклавши політичні договори та обмінювались посольствами. Практично всі інші держави Європи уклали з Техасом рівноцінні торговельні угоди і встановлювали порядок колонізації, що вже було непрямим визнанням і першим кроком на шляху до повноцінних дипломатичних відносин. Таким чином, з точки зору міжнародного права, Техас був суб'єктом міжнародних відносин за кількома параметрами. По-перше, його існування формально не суперечило загальноприйнятій системі міжнародних відносин, що склалася. По-друге, він отримав пряме чи непряме визнання більшості держав.

Література

1. Ковальский С. В. Дипломатия Республики Техас (1836–1845 гг.) в экспансионистской политике США / С. В. Ковальский // Интеграційні процеси в міжнародних відносинах: історія і сучасність. Збірник наукових праць за матеріалами Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених та студентів. 7 квітня 2014 р. – Миколаїв, 2014.
2. Одесский вестник. – 1836. – 24 сентября.
3. Adams E. D. British interests and activities in Texas, 1838–1846 / E. D. Adams. – Baltimore: The John Hopkins Press, 1910. – 267 p.
4. Anson Jonse to Wm. Henry Daingerfeld, February 20, 1843 / Anson Jonse // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – 1546-1548 p.
5. Barker N. N. The Republic of Texas: A French View / N. N. Barker // Southwestern Historical Quarterly. – Vol. 71. – 1967. – № 2 (October). – P. 181-193.
6. Brown A. H. The Consular Service of the Republic of Texas / A. H. Brown // The Texas State Historical Association. – 1930. – N 3. January. – P. 184-230.
7. Barr A. Black Texans. A History of African Americans in Texas, 1528–1995 / A. Barr. – Norman: University of Oklahoma Press, 1973. – 286 p.
8. Convention of Friendship, Commerce and navigation between the Republic of Texas and Hanseatic Republics of Lubeck, Bremen and Hamburg // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1563-1569.
9. Count Mole to J. Pinckney Henderson, September 30, 1838 / Count Mole // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1222-1224.
10. J. Pinckney Henderson to Count Mole, June 1, 1838 / J. Pinckney Henderson // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1208-1216.
11. J. Pinckney Henderson to R. A. Iron, June 2, 1838 / J. Pinckney Henderson // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1206-1207.
12. R. A. Iron to J. Pinckney Henderson, August 7, 1838 / R. A. Iron // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1217-1218.

13. James Hamilton to Abner S. Lipscomb, January 4, 1841 / James Hamilton // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. By Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1525-1527.
14. James Hamilton to Abner S. Lipscomb, July 3, 1840 / James Hamilton // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. by Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1531-1533.
15. Smith J. H. The Annexation of Texas / J. H. Smith. – New York: Macmillan Press, 1911. – 496 p.
16. Terrorist Organization Profile: Republic of Texas (RoT). – URL: http://www.start.umd.edu/tops/terrorist_organization_profile.asp?id=95.
17. The Declaration of Independence made by the People of Texas in General Convention, at Washington, on march 2, 1836 // The Laws of Texas, 1822–1897. – Volume I. – Austin, 1898. – P. 1063-1067.
18. Wm. Henry Daingerfield to Anson Jones, September 25, 1843 / Wm. Henry Daingerfield // Diplomatic Correspondence of the Republic of Texas. Part III. Correspondence with European States / Ed. By Garrison G. P. – Washington: Government Printing Office, 1911. – P. 1548-1553.

Надійшла до редколегії 06.07.2016

Stanislav Kovalskyi, Ph.D. in History, Associate Professor, Mechnikov Odessa State University.

THE REPUBLIC OF TEXAS' (1836–1848) FOREIGN POLICY IN THE CONTEXT OF INTERNATIONAL RELATIONS IN THE 1ST HALF OF THE XIX CENTURY

***Abstract.** Republic of Texas' topic is far from being at last place in modern American historiography because of its being as a question of historical precedent, one of the models of US political boundaries expansion. The diplomatic aspect of the former Mexican province becoming an independent state appeared to be one of the most important but least studied. This article is devoted to international problems of existence of the Republic of Texas, the process of its international recognition and incorporation of international relations in the first half of the nineteenth century.*

Studying this perspective, the author also notes that special attention should be paid to international and diplomatic aspects of the Republic of Texas formation in the context of the current system of international relations in nineteenth century. This approach allows us to establish the legitimacy of Texas in legal terms of the era, which is defined by the degree of Texas' recognition on the world stage, autonomy in diplomatic decision and it's matching to the international system. Despite the large number of unpublished documents on sending themes in the USA, there virtually are no works on the problems of Texas during the period of its independence in modern Ukrainian historiography. This creates a scientific need for researching the subject.

In conclusion the author tells that Texas was the product of international relations that existed in the first half of the nineteenth century and was significantly different from the current state of affairs. In terms of that times' legal traditions existence of the Republic was justified by Vienna system's duality that allowed an exception for the American region in connection with the interests of the US and subregional doctrine. The main feature that made the Republic a legitimate subject of international relations, as the scientist stressed, was its international recognition.

Keywords: Republic of Texas, diplomacy, the Vienna system, the Monroe Doctrine.